

Slavnost sv. Josefa

Slavnost sv. Josefa připadající na pondělí, oslavíme 19. 3. mši sv. v městském kostele od 18 hod.

Letní čas

Nemilé probuzení nás čeká v neděli 25. března, kdy budeme muset vstávat o hodinu dříve, kvůli přechodu na letní čas. Ručičky hodin si posuneme o hodinu kupředu.

Stabat Mater v Bohutíně

Vzácnou příležitost vyslechnout jedno z nejkrásnějších děl hudebního baroka – Stabat Mater od G. B. Pergolesiho (1710-1736) – budeme mít při mši sv. v Bohutíně v neděli 25. března. Připomínám, že začátek mše sv. v Bohutíně je vždy v 11.30 hod.

Zpovědní den

Ve středu 28. března přijede do naší farnosti zpovídat redemptorista P. Škrňa ze Svaté Hory. Společně budeme udílet svátost pokání v městském kostele a to od 16.00 hod. Jinak se v postní době zpovídá vždy půl hodiny před mši sv. a na po předchozí domluvě i na faře. Máme tedy všichni příležitost splnit církevní příkázání, jenž nám ukládá alespoň jednou za rok přistoupit ke zpovědi a udělat tak jakousi inventuru dobra a zla ve svém životě.

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 29. března bude od 15.00 hod. sloužena mše sv. v kapli rožmitálského domova důchodců.

Přednáška ČKA

Dovoluji si vás pozvat na besedu, kterou budu mít 30. března v rámci místní pobočky České křesťanské akademie. Bude to biblická hodina na téma „Je Starý zákon stále mladý?“ Začátek je v 18.30 hod. v Modrém salonku Brdského památníku na Náměstí.

Květná neděle

Květnou nedělí 1. dubna vstoupíme do Svatého týdne. Prosím, aby si věřící přinesli ratolesti, které budeme na začátku mše sv. světit.

Úmysly mši svatých od 19. března do 1. dubna 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 19.3. M 18.00 !	Za Josefu a Josefa Folaufovy a jejich děti	Po 26.3.	mše sv. není
Út 20.3. M	Za Josefa a Marii Dvořákovy, oboje rodiče, Petra a Marii Brindzovy, syny Juraje a Michala a oboje rodiče	Út 27.3. M	volná intence
St 21.3. M	Za † Josefu Průšovou	St 28.3. M	Za Růženu Fialovou, manžela rodiče a sourozence a Františka Leitermana
Čt 22.3. M	Za Josefu a Josefa Hořejší, rod Hořejších a Zajonců	Čt 29.3. m	volná intence
Pá 23.3. M	Za Marii Kulovanou, manžela a dceru Marii	Pá 30.3. M	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a d. v o.
So 24.3. M	Za Josefa Veverku, manželku a rodiče	So 31.3. M	Za † Josefa Mareše a rodiče, Albínu Beranovou a rodiče, rod Rážů a Fousků
Ne 25.3. R	Za farnosti	Ne 1.4. R	Za Rudolfa a Růženu Zajíčkovy, rodiče a sourozence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 28. 3. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 5 Ročník IV

18. března 2007

Postní doba z jiného úhlu

Hřích. Hřích je věc nepotřebná. Slovo často používané, ale ne vždy křesťansky pochopené a to i mezi křesťany. Mnoho katolíků asi zná katechismovou poučku, že hřích je přestoupení Božího příkázání, těžký hřích pak přestoupení zcela vědomé a dobrovolné a to v důležité věci. Někdo jiný snad ani tak daleko ve svých úvahách a znalostech nejde a hříchem je pro něho to, co si jako hřích najde a přečte ve zpovědním zrcadle. A konečně řada lidí dnes vidí hřích především jako nějaké popření nebo poškození dobrého obrazu, který si sami o sobě vytvořili nebo který chtějí podle svého plánu „vypěstovat“. Občas se tvrdí, že lidé ztratili smysl pro hřích a vše si omlouvají. Uvážíme-li ale, kolik lidí je samo ze sebe nešťastných, kolik lidí se trápí pro svá selhání, dojdeme asi k názoru, že to s tou spokojeností se sebou samým nebude u současného člověka zas tak slavné. Chce-li však člověk pochopit podstatu hříchu a nezůstávat jen u povrchních výčtů chyb a nectností, o kterých mnohdy ani neví, proč by jich měl litovat („vždyť tak dnes jedná všichni!“), „to přece není nic tak zlého!“, apod.), potřebuje se dívat na své viny na pozadí obdivu ke skvělosti Božího stvoření a na pozadí obdivu nad Boží dobrotou. Bůh stvořil svět dobrý, člověku dal rozum a svobodu, aby stvoření poznával a neničil. Hřích je proto popřením krásy Božího stvoření a řádu, který Bůh do něj vložil (podívejme se například na opilce!). Další vlastností hříchu je, že je lži, popírající nebo zatemňující pravdu (například pýcha, ve které se člověk staví jako někdo, kým vlastně není). Dále je hřích popřením lásky k Bohu a k bližnímu, i když se bude jako láska tvářit (svévole přece není projevem lásky k Bohu a mládenec, který mluví o lásce, a využívá svou dívku do doby, po kterou ho ještě baví nebo dokud ona nezačne mluvit vážně o svatbě, o lásce jen lže). Poněkud skrytým kořenem hříchu je často nedůvěra v Boží zájem o člověka. Křesťan sice teoreticky o Božím zájmu o sebe sama ví, ale raději počítá sám se sebou, s jistotami, které si vybuduje, než aby se snažil vystihnout Boží zájem o svůj život a aniž by na něm vlastně stavěl. Je třeba jasně říci, že Bůh nedal lidem svá příkázání jako jakousi „cvičnou překážkovou dráhu“, na které by měli dokázat, že ho umí poslouchat. Stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil, jak čteme v první knize Mojžíšově. To je obrovská šance a současně velký úkol, který i křesťan naplňuje jen částečně, postupně, a někdy žije přímo a výrazně „pod obraz“ (Boží) nebo se vyvyšuje svou pýchou „nad obraz“, k němuž byl stvořen. Vždy je to vlastně nepravda, je to něco, co život, dobro, požehnání pro druhé nebuduje. Hřích je skutečně věc nepotřebná, která si nezaslouží nic víc, než vyhodit na smetiště. Ale poznání hříchu neroste pouze z podrobného studia našich chyb a z rozšiřování množství položek zpovědního zrcadla, která křesťan zná. Roste především z poznání a uznání velikosti, kterou pro člověka Bůh ve stvoření zamýšlel (člověk – obraz Boží) a z poznání velikosti a úkolu, které sama přináležitost ke křesťanství pro člověka znamená. Proto by mělo všechno uvažování o hříchu začínat pohledem, který křesťanům už před dlouhou řadou staletí předložil papež, svatý Lev Veliký: „Uvědom si, křesťane, svou důstojnost. Stal ses spoluúčastným na božské přirozenosti, nevracej se tedy hanebným chováním do starého ponížení. Nezapomínej, jaké hlavy a jakého těla jsi údem. Pamatuj, žes byl vyrván z moci temnot a přenesen do světla království Božího!“

Pokání, které vede k obrácení: Nechci chodit jen sám po vlastních cestách, ale chci jít dál s Tebou, Bože...

Nejde o sebeponížení člověka, ani o vyhledávání „zajímavých položek“ v seznamu nectností. A už vůbec ne o ukládání si nepřijemných úkolů, které by pro svou bolestnost či nepřijemnost měly „vykoupit“ naše hříchy. Jde o cestu k pravdě. Potřebujeme chvíle, kdy si uvědomíme: kdo jsme – koho ze sebe děláme – kam jdeme – co předstíráme a jaký je vztah reality našeho života k původnímu Božímu úmyslu, tedy ke skutečnosti, že jsme stvořeni k obrazu a podobnosti Božímu. Takové zamyšlení může být současně deprimující i nesmírně povzbuzující. Může nás deprimovat hloubka nepravdy, kterou ve svém životě odhalíme (a to je závažnější skutečnost, než to, že máme vcelku stále stejné hříchy!) a marnost našich opakovaných pokusů o zlepšení v té či oné důležité věci. Současně může kajícího povzbudit neúnavná Boží snaha vést člověka k lepším výsledkům života, než jsou ty dosavadní, k uskutečnění skvělé představy, kterou Bůh o životě každého z nás má. Znít to až banálně, ale lze si znovu a znovu uvědomovat: „Pán Bůh to nevzdává!“ A je-li svrchovaně moudrý, potom je zřejmé, že od nás nežádá a nečeká nic, co by bylo skutečně nerealistické a nemožné.

Obrátit se od hříchů k něčemu lepšímu v životě je jistě nutné, ale není to zdaleka celé. Je třeba se obrátit k Bohu, který chce a je schopen budovat spolu s námi náš život do podoby, kterou stvořením a vykopením „naplánoval“ jakožto nejlepší z možných řešení našich životních cest. Výsledkem obrácení není pouze předsevzetí kajícího „polepšit se“, „už více nehrěšit“ (kdo z nás to může opravdu slíbit?). Zásadním, výsledkem by mělo být vědomí a rozhodnutí: „Nechci chodit jen sám po vlastních cestách, ale chci jít dál s Tebou, Bože, hledat Tvé cesty, držet se jich!“ Ne tedy sám, třeba i s nejlepšími předsevzetími, ale s Ním a to ve všem, co je v mém životě důležité. To je zásadní výsledek obrácení. Je to změna životní orientace, nasměrování – ne jen nějaké osobní polepšení. Pro někoho to je v určité chvíli života změna zásadní, takřka ve všem. Pro jiného už jen v té nebo oné věci. Ale pro každého, kdo bere své křesťanství vážně, je to šance, jak se dál s Bohem sblížit. Jak s ním v něčem „srovnat krok“ – a jak překonat vlastní svévoli, tedy naši snahu prosadit svou vůli proti nebo mimo vůli Boží.

Hřích a půst. Půst může být projevem pýchy člověka. Půst nemusí být jen ryzím činem zbožnosti. Může být projevem pýchy člověka: „Podívejte se, co dokážu!“ Může být také projevem mylné snahy vyvážit vlastní hříchy kajícími skutky, zcela a beze zbytku, tedy pokoušet se o jakési „sebevypoupení“ (mé postní činy vyváží mé hříchy a Pán Bůh už nemusí nic dělat!).

Půst ale může být:

- projevem naší lásky k bližním, když se dělím o to, čeho se vzdávám nebo co si odepřu;
- cvičením odříkání, které nevede k sebeobdivu, ale umožní nám dělat skutky lásky v budoucnosti;
- může být odříkáním toho, co je zbytečné a nepotřebné, totiž hříchu.

Mnozí z nás mají zafixován půst především jako půst od masa (ač v mnoha křesťanských stravovacích zařízeních je v bezmasý den mnohdy nejchutnější oběd a moučník k tomu), případně půst újmy v jídle. Má to své dobré důvody, pokud to nejsou důvody pouze dietní. Člověk prostě nemusí mít každý den to, co má běžně k dispozici či nač je zvyklý. Otázkou ale je, jestli například klasický páteční půst je pro katolíka pouze povinným cvičením (které někdo bere velmi vážně jiný vůbec ne), anebo zda skutečně plní svou původní funkci, totiž je-li připomínkou Ježíšovy výkupné oběti (Ježíš dal vše, svou pověst, svůj život - já „dávám“ aspoň tu malou věc, kterou si odřeknu). Bez tohoto chápání je páteční půst skutečně podivným samoučelným podnikáním. A o postu na Velký pátek to platí stejně.

Ovšem jádrem jakéhokoliv odříkání, ke kterému se mnozí v postní době chystají, by měl být „půst od sebe sama“, totiž od prosazování vlastních nároků, vzdáváním se toho co „musím mít“, co „musí být“, na čem trvám, ač objektivní důvody zde nejsou. Příklad: malé cvičení pro rodiny: Zkuste jako postní cvičení nechat jednou zorganizovat průběh rodinného večera, víkendy nebo jiného dne některého člena rodiny, který by chtěl něco jiného než ten, kdo ho běžně určuje, a podříďte se (otče, matko, manželé, manželko...) bez řečí a nevole jinému programu, než je váš vlastní.

Farář byl v Praze přítomen na slavnosti a u přijetí kleru. Narozen 17. února 1868 v Brně, 7. června 1892 vysvěcen na kněze, 14. 5. 1904 biskupem brněnským. “ V tomtéž roce postihla monarchii veliká rána. „Císař František Josef I. zemřel dne 21. listopadu 1916. Narozen 18. srpna 1830. Nastoupil na trůn 2. prosince 1848, vládl tedy 68 let.“ Více se o něm pisatel kroniky nezmiňuje, dále jen stroze poznamenává: „Nástupcem byl Karel I., narozen 17. srpna 1887.“ Válka pokračovala dále. Její nenasytnost rostla ze dne na den. „Svatý Otec přičiňuje se o zastavení války. Přispívá postiženým válek.“ Jako by už všeho utrpení nebylo dost, jako by už lidé neobtěžovali, co mohli. Ani zvony nestačily. „Vláda nařizuje: Sbírký vlny a kaučuku, snímání měděných střech.“ Nedostatek se začal projevovat už takřka všude. „Osvětlování hrobů o dnech Dušičkových jest zakázáno pro úsporu světla. Na rekvizici obilí a dobytka farář odevzdal ...“ (chybí údaje – pozn.). „Mlecí výkazy musili jsme si vyžádati od obecního úřadu, který je zasílal k okr. hejtmanskví do Blatné, načež odtud vrácené a přehlednuté dodány byly do příslušného mlýna, ku kterému kdo byl přidělen (ruynování mlýnů).“

Povzbudivou zprávou je zmínka o novém kaplanovi. „Dne 1. srpna 1916 přišel sem do duchovní správy za II. kaplana dp. Rudolf Šuchman, dosavadní katecheta měšť. škol. v Týně n. Vltavou. Nar. 6. 4. 1884 v Černovicích u Tábora a vysvěcen ve III. ročníku dne 28. 7. 1907.“

Ve válečných letech bylo mnohem více než kdy jindy potřeba duchovní posily. Tu přinesli „3 kněží Redemptoristé ze Svaté Hory“, kteří sem v r. 1917 přišli vykonat „obnovu sv. misie“. „Tohoto roku bylo v Č. Budějovicích vysvěceno 16 kněží dne 17. června 1917.“

Avšak válka dotírala ze všech stran. Zvony už byly kostelům sebrány, tak bylo nutno poohlédnout se po dalších kovech. A ty skýtaly varhany. „Varhany z nařízení c. k. okr. hejtmanskví v Blatné ze dne 11. 11. 1916 č. j. 33.725 popsány (katastr varhan), Místodržitelství odd. 31.“

Uveden je tedy podrobný popis varhan, včetně názvů veškerých rejstříků, které v té době měly. Následuje však veledůležitá poznámka, která zcela převrátila původní domněnku, že přišly starorožmitálských varhan byly zabrány za války a proto byly pořízeny nové píšťaly zinkové, jak je patrné z pozdějších fotografií. Není tomu tak, což mimochodem dokládají i fotografie pořízené po požáru v r. 1933. Tehdy měly varhany ještě původní cínové píšťaly. Ostatně, tady je poznámka, které vše vysvětluje. „Píšťaly z obojích varhan zabrány zde nebyly na žádost faráře, který k žádosti připojil fotografii varhan a skříně jejich s odůvodněním, že varhany farního kostela pocházejí z r. 1741 (to je však chybné datum, správně 1750 – pozn.). Varhany tyto nám zachránil p. JUDr. Karel Hostaš, advokát a starosta města Klatov, c. k. konservator uměleckých památek, kterému zdejší varhany byly k posudku přiděleny a on se jich ujal.“

Zaplat' Pán Bůh tomuto muži a také panu faráři, že jim osud tak významné umělecké památky nebyl lhostejný. Díky nim byly staroměstské varhany ušetřeny. Žel Bohu je dočasně. To, co nestihla válka, udělali jiní. Tak to bývá. Ale o tom zas někdy příště.

V roce 1917 byly vypsány VI. a VII. válečná půjčka. Došlo také státní nařízení o „omezení svícení v kostelích“. Další nařízení se zaměřilo na péči o hladové děti a na péči o hroby bojovníků. Konala se „všeobecná sbírka prádla“. „Petrolej do věčné lampy poukazován od c. k. okresního hejtmanskví.“

Válka brala životy již třetí rok. Zemřel mocnář, monarchie se otrásla v základech. Z věží kostelů zmizely všechny větší zvony, přibývalo lidí zmrzačených a nezvěstných. Co přinesl rok 1917 světu? Tak např.: proběhly dvě revoluce v Rusku, vznikly československé legie, uskutečnila se bitva u Zborova, do války vstoupily USA. A to ještě nebylo zdaleka všechno. Do konce války zbývalo ještě těžkých 11 měsíců. Kostely budou muset obětovat i hromosvody, obyvatelstvo postihne chřipková epidemie, na frontách zahynou další statisíce lidí. Čtyřletá válka sebere život 9 miliónům vojáků a 6 miliónům civilistů. Stane se dosud nejničivější válkou všech dob.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Poděkování

Všem farníkům srdečně děkuji za modlitby a povzbuzující SMS, které mi pomáhaly lépe zvládnout nepřijemný zubní zákrok. Byl jsem za to velmi vděčný. Jsem rád, že už zase mohu být s vámi a podle možností sloužit. Při mém příjezdu mne velice příjemně překvapilo, jak krásně bylo uklizeno, zameteno a shrabáno okolí farního kostela. Díky za to patří paní Vránové, Homulkové a Vrbové, které věnovaly svůj čas a síly zvelebení okolí Božího domu.

Hřích – křest – smíření: Je důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným.

Člověk je stvořen k obrazu Božímu a křtem je vpojen do Kristova tajemného těla do církve. Je tak pojat do skvělého plánu: být údem Kristova těla – církve, tedy stát se kamenem ve stavbě, která je „sestavena“ z křesťanů a ožívována Duchem Božím. V tomto světě, kde se stále mísí dobré a zlé, v naší třeba nejobyčejnější a nejbezvýznamnější životní úloze je křesťan tím, kdo má reálnou šanci žít z Ducha Božího. Jinak řečeno: křtem začalo v jeho životě uskutečňování skvělého plánu, za nímž stojí Bůh, který ovšem může člověk svou svobodou kazit, popírat a ničit.

Pokud chce být člověk jen svůj, jednat podle svých představ a Boží představy ho nezajímají, pokud se nechá vést jinými „duchy“ (pýcha, zlost, touha po pozemské slávě, ...), než je Duch Boží, kazí Boží dílo. Odklání se od cesty, která křtem dobře začala. Více či méně se odcizuje Bohu. Pokání potom znamená návrat. Není to návrat ke „starým zlatým časům“ mládí, dětství, nebo nadšeného stavu po obrácení v dospělosti. Je to návrat k tomu nejlepšímu, co bylo křesťanovi Bohem nabídnuto a darováno: k životu v Těle Kristově – v církvi a to z jeho Ducha. Je to návrat na cestu zpodobňování člověka s Kristem.

Aby byl člověk skutečně schopěn pokání, tedy uznání svých vin a současně uznání moci a síly odpouštějícího Boha, touhy po životě z Ducha, aby mohl uskutečnit své obrácení, potřebuje vidět velké věci Boží. Znovu vidět, kým ho Bůh učinil a k čemu ho pozval. Teprve na tomto pozadí lze poznat hříchy.

Proto je tak důležité, aby se křesťan v postní době zabýval především Bohem samotným, dále tím, co mu bylo od Boha křtem darováno, a teprve potom svým postním snažením. Toto snažení by nemělo stát především na nějakých zvláštních kouscích sebezáporu (který je nutný!) ani na množství skutků zbožnosti (které jsou samy o sobě užitečné!), které by křesťan vykonal jaksi navíc. Tak, jak se katechumen v postní době přibližuje ke svému vytouženému křtu, měl by si křesťan, dávno už pokřtěný, nějakým způsobem „přiblížit“ svůj křest. Ne jako vzpomínku na dětství či mládí, ale jako faktickou událost, která postavila jeho život na úplně novou kolej bezprostředního náležení Bohu. Postní snažení je potom k tomu, aby člověka vrátilo na tuto „kolej“ a aby smíření s Bohem ve svátosti pokání v něm obnovilo ten bezprostřední vztah mezi ním a Bohem, který nastal na křtu. Tento stav je totiž naší počáteční účastí na vzkříšení. Nic, ani smrt, nás v tu chvíli nemůže odloučit od Boha – jen naše svobodné vzdálení se, tedy svévole, hřích. Právě ten má být překonán obrácením, smířením a odpuštěním, aby účast člověka na vzkříšení byla opět zcela obnovena. Teprve pak je možné Ježíšovo vzkříšení slavít plně, totiž ve spojení s naším vzkříšením. Jinak by to bylo jen divné oslavování něčeho. Co je sice pěkné, ale co se křesťana vlastně netýká.

Postní doba – cesta k životu ze vzkříšení: Tedy ke křtu, k obnově křtu. K životu z Krista. Proto je třeba si uvědomit, co zdrojem plného života není a je třeba to dát stranou, vzdát se toho.

Aleš Opatrný

Z historie 50. část – P. František Roubík (7.)

Vskutku jubilejní část našeho historického seriálu začneme personálními změnami na starorožmitálské fáře, ale její zbytek bohužel věnujeme velmi bolestným událostem. Ostatně není divu. Vracíme se do válečného roku 1915. „V říjnu t. r. odešel odtud dp. Otakar Nový, jsa jmenován arcib. domu v Klatovech superiorem. Působil zde od října 1898, tedy plných 17 let. Byl povahy tiché a konciliantní a napracoval se ve zdejší obtížné duchovní správě s příkladnou horlivostí. Po P. Ot. Novém přišel sem za kaplana vp. Jan Zeman, vysvěcen r. 1914, ale po 4 měsících odešel do Strážova u Klatov.“

První farářova zmínka k roku 1916 je z dnešního pohledu nanejvýš radostná. „R. 1916 vysvěceno v Č. Budějovicích 21 kněží.“ To si dneska ani nedokážeme představit, že tolik mladých mužů tehdy posílilo duchovní správu naší diecéze.

Další informace, které pisatel kroniky P. František Roubík přináší, jsou však již velice smutné. V minulém čísle jsme zmínili počátky rekvizice (= zabrání něčeho ve vlastní zemi k vojenským účelům a za stavu nouze). Nejdříve se zabíralo obilí, dobytek, později, kvůli výrobě zbraní došlo i na

tzv. válečné kovy. A tak se ocitly v ohrožení i kostely. Farnosti se musely rozloučit i s majetkem nejcnějším, se zvony. Ty, které nahrazovaly obyvatelstvu hodiny, svolávaly je na bohoslužby, oznamovaly úmrtí či stav nouze, ty, které patřily k životu na vesnici stejně jako ve velkém městě, ty, které lidé chovali v posvátné úctě, ty všechny sebrala válka. Jejich kovová srdce dotloukla. Zvony byly přetaveny na zbraně. V obou rožmitálských kostelích se nacházely poměrně staré zvony, avšak ani jejich stáří nezabránilo jejich zkáze. Tuto smutnou událost popisuje P. Roubík takto:

„Zabraní kostelních zvonů 4. října 1916

1) ve farním kostele

I. Zvon vysoký 78 cm, průměr 118 cm. Tón F. Skutečná váha 711 kg (z bisk. konsistoře udáno 670 kg). Nápis jeho: Přelítý po ohni 1794, opět přelítý 1844 ku cti Povýšení sv. Kříže.

Pojď ochotně, kam tě vodím,

Hlasem svým Tě volá Bůh.

Pak když v hrob Tě doprovodím,

Vznese k nebi Tvůj se duch.

Přelítý v Praze od Karla Belmanna c.k. dvorního zvonáře.

II. Zvon vysoký 66 cm, průměr 85 cm. Tón Hes. Skutečná váha 404 kg (z bisk. konsistoře udáno 350 kg). Zvon ten vyzváněl poledne (poledník). Nápis na něm: Zvon tento od osvěceného knížete arcibiskupa pražského Salma tit., skrz oheň rozpuštěn, zase opraven Ke cti rodičky Boží 1794.

III. Zvon zde ponechán ze zvonkem sanktusovým na malé věži nad presbytářím a sakristií, který nebyl k soupisu přihlášen. Tento III. Zvon je vysoký 55 cm, průměr 71 cm. Tón d. Váha 175 kg (dle bisk. konsistoře). Zvon ten vyzváněl umíráček, nyní je pro všecko. Nápis na něm: Léta Páně MDCCCXXVIII za panování Václava Leopolda knížete arcibiskupa Pražského přelít gsem byl a hodlám děleji ku cti boží volati. Refusa a Carolo Bellman 1828. Dobře uhodl, dobře prorocství dopadlo. Kéž volá ke cti Boží hodně dlouho!

2) zvony ve městě

I. Zvon vysoký 38 cm, průměr 50 cm. Tón A. Váha asi 60 kg. Při první rekvizici zde ponechán, při druhé odvezen.

II. Zvon zabrán se zvony farními dne 4. 10. 1916. Vysoký 32 cm, průměr 43 cm. Tón C. Skutečná váha 45 kg. Nápis na něm: L. R. 1827 za panování Václava Leopolda K. A. Pražského přelít jsem byl.

III. Zvon. Umíráček. Vysoký 24 cm, průměr 29 cm. Tón Fis. Váha skutečná 15,5 kg (z bisk. konsistoře 30 kg). Odveden k účelům válečným, ale pak na prosbu faráře ponechán a místo něho odevzdán sanktusový zvoněk v městě ve váze 12,5 kg. Nápis na něm: Sancta Barbara, ora pro nobis. Sub Kapitano Petro Paulo Stumpf 1730. Valentin Lisiack Hat. Michgegossem.

Vojáci na rekvizici zvonů vyslaní zvony s farní věže shodili na zem. Nerozbyly se, pouze malý odštipke z jednoho se urazil. P. arcib. geometr Zikmund Iasser zvony ofotografoval. Farář je musil svým potahem odvézt na nádraží, zatím co mnozí osadníci se slzami v očích bolestně se se zvony loučili. Mnozí klnuli původcům zabrání zvonů a předpovídali, že tento krutý a darebný čin požehnání a štěstí jim nepřinese.“

Tolik tedy podrobná zpráva o zabrání zvonů. Tentýž rok se lidé také seznámili s další civilizační „vymožeností“, která ač tak kontroverzní, vydržela nám (byť s přestávkou) do dnešních časů. „Toho roku zaveden byl nařízením vlády tak zvaný letní čas, aby spotřeba světla ve večerních hodinách byla co nejmenší. Od jara do podzimu veškeren čas byl posunut o hodinu ke předu, takže v 11 hod. dopoledne dle slunce bylo poledne v Rakousku a Německu. Patrně zařízení toto bylo na drahách, ve školách a v úřadech. V práci zemědělské lid se letního času nedržel. Moudrého a praktického nebylo v tom nic, lid byl tím popletený.“ Lidé žijící v těsném kontaktu s přírodou, skuteční hospodáři, se stejně řídili dál podle slunce, vstávali podle světla, chodili podle něj spát. My jsme dnes na hodinách tak závislí, že se nemůžeme řídit jen podle světla, musíme se přizpůsobit. A tak v určitých měsících vstáváme za tmy a za světla chodíme spát. A to se nazýváme moderní dobou!

Vraťme se však do roku 1916. Válka trvala dál a scházely finance. Byly proto vypsány IV. a V. válečná půjčka. Kardinál Lev Skrbenský odešel v květnu r. 1916 do Olomouce a pražským arcibiskupem byl 4. října 1916 jmenován Pavel hrabě Huyn. „Nastolen byl 8. prosince téhož roku.